

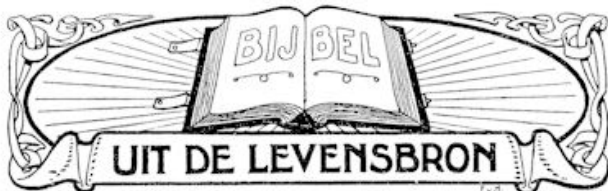
MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT
VOOR ONZE
VROUWELIJKE JEUGD.

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: JOHANNA BREEVOORT. H. S. S. KUYPER. J. H. KUYPER. J. L. F. DE LIEFDE, A. E. A. MONGERS. H. RIEMENS. C. STRIJDER. MARION VEREN. EN DE HEEREN: B. WESTERA. P. DE ZEEUW J.GZN. ENZ
REDACTIE-ADRES: REDACTIE „MEISJESLEVEN” TE BAARN — UITGAVE: UITGEVERSMAATSCHAPPIJ E. J. BOSCH J.BZN. TE BAARN
Verschijnt den 2^{den} Donderdag van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.95 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheelen jaargang.

DE BEDE VAN EENE MOEDER.

Toen kwam de moeder der zonen van Zebedeus tot Hem met hare zonen, Hem aanbeddende en begeerende wat van Hem.

En Hij zeide tot haar: Wat wilt gij? Zij zeide tot Hem: Zeg dat deze mijne twee zonen zitten mogen de één tot Uwe rechter- en de ander tot Uwe linkerhand in Uw Koninkrijk.

Matth. 20 : 20.

Salome, de zuster van Maria, de moeder van Jakobus en Johannes, komt tot Jezus. Door haar smeekende houding geeft ze te kennen, dat ze Hem een verzoek heeft te doen. En Jezus wil haar aanhooren.

„Wat wilt ge?” klinkt het uit Zijn mond. Hij heeft niet noodig dit te vragen, maar door Zijn vraag lokt Hij haar vertrouwen uit. Hij weet, dat deze moeder Zijn hulp noodig heeft. Haar hart is ziek. Haar wil is verkeerd. Haar verlangens gaan uit naar wat zij niet kent.

Jezus wil haar helpen en daarom laat Hij haar spreken. Laat zij maar zeggen, wat haar begeerte is. Laat ze zelf maar getuigen van haar kwaal.

Deze moeder komt smeecken voor haar beide zonen en... zij heeft Jezus lief.

Gij kent deze geschiedenis wel, niet waar, en gij weet, dat zij met een zeer dwaas verzoek tot Hem kwam.

Maar hebt gij er wel eens over nagedacht, hoeveel er eigenlijk wel voor deze moeder pleit?

Merk eens op, dat zij aan Jezus' Koninkrijk geloof. Het leek nog niet veel op een Koninkrijk. Het begon er, zoo zouden we zeggen, al slechter en slechter voor Jezus uit te zien. De Farizeërs namen al scherper tegen Hem positie. Thomas had, toen de Heiland naar Bethanië ging, om Lazarus van de dooden op te wekken, reeds uitgesproken de vrees van alle discipelen, dat Jezus nog wel eens zou gesteenigd worden. Neen, 't leek nog niet veel op een Koninkrijk. De Koning had geen plaats, waar Hij Zijn hoofd kon neerleggen. En de groote schare, die Hem wel eerst gevolgd was, was steeds kleiner geworden.

Maar Salome houdt in het geloof vast aan Zijn Koninkrijk. Zij heeft Hem lief. Zij volgt Hem vol vertrouwen. Hij is een Koning. Hij is haar Koning en ze weet, dat Hij eens als Koning zal openbaar worden voor het oog van vijand en vriend.

Nu schijnt het nog wel, alsof het naar den ondergang gaat. Jezus heeft zelf immers ook over Zijn lijden en sterven gesproken. Het gaat naar het kruis en naar het graf.

En tóch is Jezus een Koning. Salome twijfelt er geen oogenblik aan. Van het lijden en sterven begrijpt ze niets. Maar Jezus is een Koning, h a a r Koning.

En zie, nu het zoo hachelijk staat, nu er van dat Koningschap eigenlijk nog niets te zien is, naar Salome meent, nu heeft zij den moed, om zich met haar zonen aan dien Koning te verbinden, in Zijn dienst te gaan, het met Hem te wagen, langs welke moeilijke en smartelijke wegen Hij dan ook Zijn Koninkrijk zal deelachtig worden.

De bede van Salome getuigt van haar geloof in Jezus en van haar liefde voor Jezus.

Want wat staat zij wel niet aan Hem af. Haar beide zonen. Haar dierbaarst bezit. O, zij verlangt er vurig naar, dat Jakobus en Johannes in de onmiddellijke nabijheid van Jezus zullen zijn en in Zijn bijzonderen dienst.

Zoo menig moeder begeert voor haar zonen gansch iets anders. Een goede betrekking, een gelukkig huwelijk, rijkdom en eer, een lang leven.

Maar Salome vraagt gansch iets anders. Zij smeekt: Laat ze bij U zijn, Heere. In Uw nabijheid en gereed tot Uw dienst. Zie, ik geef U mijn zonen ten pand van mijn vertrouwen, dat Gij tóch in uw Koninkrijk zult ingaan. Neem ze maar en... zet ze dan aan Uw rechter- en aan Uw linkerhand.

* * *

Was die laatste toevoeging er maar niet bij geweest! 't Is goed van deze moeder, dat ze zoo zeker in het Koningschap van Jezus gelooft. Het is goed, dat ze zoo gaarne haar zonen dicht bij Hem wil zien. Maar 't is niet goed, dat ze voor die zonen de eereplaatsen opvraagt. Zie, zij wil ze zien op de plaats van des Konings meest vertrouwde dienaren. Ze wil ze zien op de gewichtigste posten. Ze wil ze zien in waardigheid en hoogheid.

Ach, Salome begrijpt zoo weinig van het Koninkrijk van Jezus. Ze denkt er nog zoo klein-menschelijk over. Ze rekt nog zoo met haar eigen opvatting van koninklijke eer en waardigheid. Ze oordeelt nog zoo vleeschelijk.

Salome weet niet, wat ze vraagt. Een plaats aan Jezus' rechter- en linkerhand, dat is een plaats aan 't kruis. Dat beteekent een ingaan in Zijn lijden. Dat houdt in lijden en sterven.

De bede van Salome zal verhoord worden, al is het op een andere wijze dan zij gedacht heeft. Voor Johannes en Jakobus is er een plaats bij Jezus. Ook zij zullen de smaadheid van Jezus dragen. Ook zij zullen hun leven voor Hem overgeven.

Nu nog niet. Nu weten zij nog niet, wat ze begeeren. Nu zullen ze nog, wanneer het lijden komt, op de vlucht slaan.

Maar eens, als ze er niet meer naar zullen verlangen de meeste te zijn, als ze zullen geleerd hebben aller dienaar te wezen, dan zal Jezus hun waardig achten, deel te hebben aan Zijn lijden en sterven. Dan zal hun plaats zijn in de onmiddellijke nabijheid van den Koning.

* * *

Wij bidden vaak zoo verkeerd en dwaas, ook als wij tot Jezus' discipelen behooren. O, het kan

zijn, dat ons hart brandt van liefde tot den Heiland en dat we toch bidden in onze blindheid.

Wij vragen dan, wat we niet vragen zouden, als we niet zoo kortzichtig waren.

Het is goed, dicht bij Jezus te willen zijn. 't Is goed, Hem vurig te beminnen. 't Is goed, veel voor Hem te willen doen.

Maar laat ons niet vragen, wat voor ons te groot en te hoog is. Laat ons niet bidden om werk, dat we met onze kleine krachten niet volbrengen kunnen. Laat ons niet willen zijn op een plaats, die aan ons niet toekomt.

Zie, het is alles zoo heel eenvoudig. Volg Jezus maar. Ga maar achter Hem aan. Doe maar, wat Hij u gebiedt. Want Hij geeft u werk, dat juist voor uw krachten berekend is. Hij zet u op de plaats, die gij kunt innemen. Hij beslist over uw lot en leven in wijsheid.

Weet ge, wat eigenlijk onze kwaal is? We willen zoo gaarne iets zijn, iets beteekenen. En dan gaat het ons precies als Salome, op wie we toch eigenlijk wel eens een beetje neerzien kunnen.

O, wij weten het wel, van welk een Koninkrijk Jezus Koning is en wij weten evenzeer, dat macht en aanzien ons geen betere onderdanen van dit Koninkrijk maakt, maar toch... de eerste plaats in de gemeente, de eerste plaats in onze Christelijke vereeniging, de eerste plaats in ons evangelisatiewerk.

Ja, ik weet wel, het gaat u om Jezus, evenals het Salome om Jezus ging. Gij gelooft in Hem en hebt Hem lief. Gij wilt dicht, dicht bij uw Heiland zijn.

En toch, toch, o dat arglistig hart, dat in den dienst van Jezus nog over dit de-meeste-zijn kan denken.

Dat brengt het bederf in ons kerkelijk leven, dat slaat onze Christelijke actie stuk, dat maakt ons vereenigingsleven onvruchtbaar.

Begeer maar een plaats aan de rechter- en aan de linkerhand van uw Koning, maar weet het, dat die plaats het opnemen van Zijn kruis, het ingaan in Zijn lijden, het deelhebben aan Zijn dood beteekent.

Wilt ge dat? En zal het u een eere zijn, ook bij Jezus te staan, als schijnbaar Zijn Koninkrijk nooit zal komen? Is het u een behoefte, dicht bij uw Koning te zijn, als het schijnt, dat Zijn leger het verliezen zal?

Wat wilt gij?

O, zij uw antwoord: Heere, dat ik dicht bij U mag zijn. Neen, ik vraag U niet om een plaats, die mij de menschen zouden benijden. Ik wil wel een dorpelwachter zijn — als het maar is in Uw huis.

Ik wil wel een Simon van Cyrene zijn, die achter U het kruis draagt. Och, Heere, laat mij maar bij U zijn, al is het dan ook als de boetvaardige zondares, die zich neerboog aan Uw voeten.

K.

Canada. Mary Frances Billington zegt in „The Girls own paper”, dat wat haar in Canada het meest trof, was: de verbazingwekkende praktische vindingrijkheid van de Canadeesche vrouw. Om dit te bewijzen vertelt ze, hoe de leden van de keizerlijke pers-conferentie in Canada ontvangen werden. Door allerlei omstandigheden landden de deelnemers niet te Halifax, zooals aanvankelijk het plan was, maar te Sydney. Nu is dat Sydney een jonge stad, en er was eigenlijk geen geschikte zaal om de gasten te ontvangen en toe te spreken. Doch erger was, dat niemand op zich wilde nemen voedsel te verschaffen aan de deelnemers en degenen, die hen wenschten te ontmoeten.

Toen kwamen de vrouwen naar voren. Canada is rijk aan vrouwenverenigingen; één van de belangrijkste is de Keizerlijke Orde van de dochters van het keizerrijk. Ieder „kapittel” kiest zich een bijzondere taak. In Sydney was ook een zeer bloeiend „kapittel”, ook had de St. Andrews-kerk een kring van dames, die steeds bereid waren iedere haar opgelegde taak te vervullen. Deze twee zorgden voor een perfecte lunch. Er was zalm, mayonaise; er waren verschillende salades met kuikens, ham en tong, er was jam en ijs en zoetigheid en geen vakman was er aan te pas gekomen.

De dames van Sarnia overtroffen haar zusters van Sydney bijna nog. Namens deze stad zou een lunch worden aangeboden; het geheele uitgebreide menu zou geleverd worden door een groote firma, verder de rivier op, en met een stoomboot zou alles, de bedienden inclus, in Sarnia arriveeren. Helaas, er kwam een zware mist op, en niemand wist wanneer de boot zou aankomen. Weer redden de dames de reputatie van de stad. Per telefoon werden alle mogelijke vischwinkels opgebeld, om zooveel mogelijk moten van de heerlijke visch, die in de Canadeesche meren gevangen wordt, te leveren. Iedere vischmoot werd opgediend met een schijf gebakken spek, een vreemde, maar volgens de schrijfster smakelijke combinatie. Met appelbollen, kaas en selderij

als toevoegsels was het menu wel eenvoudiger, maar toch voedzaam.

Wanneer een Canadeesche dame gasten verwacht, ontvangt zij ze in een smaakvol toilet, en er is geen spoor merkbaar van de angstige gedachte: „of 't wel alles goed zal gaan”, en toch zijn bijna nergens dienstboden. En de gasten drinken niet slechts op zijn Hollandsch 'n kopje thee, doch 't is een echte Engelsche „tea” met al den aanleve van dien; cake in wel een dozijn verschillende soorten, sandwiches, chocolade, en ijs. Toen de Engelsche gasten vroegen, hoe men met dit alles klaar kwam, werd hun verteld, dat de gastvrouw haar vriendinnen gevraagd had reeds 's-morgens te komen, en dat ze met elkaar alles in orde hadden gemaakt. Zoo gebeurt het daar altijd. Tegen den tijd, dat de gasten verwacht kunnen worden, legt men de „overalls” af en verschijnt in de smaakvolste en meest modieuze japonnetjes. Het theeschenken is op zoo'n Canadeesche partij een groote eer: de gastvrouw vraagt er die van haar gasten voor, die ze wenscht te onderscheiden. En den volgenden dag leest men in de krant: „Mevr. Smith gaf een schitterende partij. Mevr. Brown en mevr. Jones schonken thee.”

Als alles afgelopen is; wanneer men muziek heeft gemaakt en heeft voorgedragen, blijven schenksters en helpsters nog om te doen wat na een partij wel de meeste zelfverloochening vraagt: de boel weer omwasschen en opruimen.

Me dunkt, onze Hollandsche vrouwen kunnen uit dit alles nog wel iets leeren, al nemen ze 't niet klakloos over. Misschien zijn wij vrouwen, ook wel te oud, om onze gewoonten te veranderen. Maar de lezeressen van „Meisjesleven” zijn nog jong, wie weet, wellicht passen zij de gedachte van co-operatie en samenwerking ook nog wel eens op 't huishouden toe.

J. M. W.—W.

R.

RIETVLECHTSTER.

Wie uwer, belangstellende lezeressen, wel eens in Giethoorn is wezen punteren, zal de natuurtooneelen, waarvan zij daar genoot nooit vergeten, en, als zij reeds méér gezien heeft van Gods schoone aarde, de verzuchting slaken: Laat Zwitserland zijn bergen en dalen, laat den blakenden zonneshijn aan